

MESIHU

L. M. ABDALLAH

Titulli origjinal:
MESSIAS

Autori:
L. M. Abdallah 1993

Përkthyer:
E. Prroj

Redaktoi:
E. Prroj, A. Daçi

Copyright©: L. M. Abdallah 2007

Shtypur:
Enti Grafik "VIZION"

Tirazhi: 5.000 kopje
Botimi i parë 2007

PËRMBAJTJA

AHMETI DHE HAMDIU	5
QENGJI I PERËNDISË	7
FJALA E PERËNDISË	11
SAKRIFICA E PERËNDISË	14
MËKATI.....	19
BIRI I IBRAHIMIT.....	24
PERËNDIA ËSHTË NJË	29
PERËNDIA DHE NJERIU	35
SHTOJCË	43

AHMETI DHE HAMDIU

Ahmeti ishte i punësuar në një zyrë. Nuk do të ishte plotësisht e vërtetë të themi, që ai nuk ishte i lumtur në punën e tij, por thjesht ai kishte shumë vështirësi të vazhdonte me departamentin drejtues, i cili gjithmon ka pasur këndvështrimin se Ahmeti asnjëherë nuk pati shansin të provonte veten e tij. Sapo departamenti kishte nënshkruar një projekt më të vështirë, shefi i tij gjithmon e kishte bërë të qartë se ai vetë ishte në një pozicion që të merrte të gjithë nderin.

Më tepër se njëherë, Ahmeti kishte menduar që të ndryshonte punë, por prespektivat e punës nuk ishin shumë të ndritshme të paktën për këtë kohë. Përveç kësaj, rroga që ai merrte ishte diçka më e lartë se sa punët e tjera të vlefshme, kështu që Ahmeti mbeti në kompani.

Paraja ishte një faktor i rëndësishëm, përderisa atij i nevojiteshin shuma të mëdha për të qenë në gjendje për të siguruar ushqim për gruan dhe tre fëmijët e tij. Ahmeti ishte shumë krenar për fëmijët e tij, veçanërisht për Hasanin, djalin e tij të madh i cili ishte duke studiuar në universitet për inxhinieri.

Një ditë ndodhi diçka që ndryshoi për mirë situatën në punë, Hamdiu u bashkua me departamentin e Ahmetit. Hamdiu, pak më i ri se Ahmeti, ishte gjithmon në humor të mirë, shumë i dashur dhe i lehtë për të punuar me të. Më në fund Ahmeti kishte gjetur një mik në punë. Ata filluan të hanin drekë së bashku dhe të takoheshin në mbrëmje. Hamdiu gjithashtu ishte i martuar dhe Zoti e kishte bekuar me katër fëmijë të mrekullueshëm, dy djem e dy vajza.

Ahmeti dhe Hamdiu u bënë miq të mirë dhe ata e vizitonin shpesh njëri-tjetrin në shtëpi. Atyre u pëlqente

shumë të uleshin e të pinin një filxhan çaj së bashku dhe vetëm të bisedonin. Orët fluturonin dhe ata mund të bisedonin pothuajse rreth gjithçkaje.

Së pari, ata biseduan kryesisht rreth punës në zyrë, por ndërsa koha kalonte, ata filluan të diskutonin për disa nga pyetjet e rëndësishme të jetës. Të dy, Ahmeti dhe Hamdiu ishin thellësisht fetar, por ata nuk kishin të njëjtin besim. Ahmeti ishte musliman, ndërsa miku i tij më i mirë, Hamdiu, lexonte Biblën rregullisht dhe ishte një ndjekës i Mesihut (*Mesias*).

Ajo çfarë e surprizoi Ahmetin më shumë, ishte se sa më shumë e njihte Hamdiun, aq më shumë respekt kishte për besimin e tij dhe jetën e tij me Perëndinë. Ahmeti kuptoi se miku i tij gëzonte një marrëdhënie të afërt me Perëndinë, diçka që ai vetë nuk e kishte përjetuar kurrë dhe kjo e bëri atë më kureshtar. Jeta e Hamdiut me Perëndinë, mendonte Ahmeti, duhet të ketë diçka të bëjë me Mesihun. Në njëfarë mënyre, Ahmeti gjithashtu besonte në Mesihun, por jo në të njëjtën mënyrë. Ai besonte në gjithçka të shkruar në Kur'an rreth Isait, birit të Merjemes (*Jezus bir i Maries*) dhe kishte një respekt të thellë për Mesihun. Ai e dinte se Mesihu kishte lindur nga e Virgjëra Merjeme, i cili kishte bërë shumë mrekulli me lejen e Perëndisë dhe që ai kishte pranuar Inxhilin (*Ungjillin*) nga Perëndia. Në të njëjtën kohë Ahmeti dalloi se ai dinte vetëm pak detaje përsa i përket jetës së Mesihut dhe iu rrit dëshira të zbulonte më tepër rreth këtij rasuli (*apostulli*) të madh, që i ishin dhënë kaq shumë emra, madje edhe në Kur'an.

Një ditë, Ahmeti më në fund i mposhtur nga kureshtja, vendosi që të pyeste mikun e tij të mirë Hamdiun rreth Mesihut. Ky vendim i drejtoi në shumë biseda interesante.

QENGJI I PERËNDISË

“Më trego rreth Isait, birit të Merjemes,” kërkoi seriozisht Ahmeti. “Me të vërtetë do të më pëlqente të dija më shumë rreth tij.”

Hamdiu mendoi për një moment dhe pastaj tha: “Nëse ti do të kuptosh pse Mesihu erdhi në botë, ti ke nevojë të zbulosh kuptimin e sakrificës.”

“Sakrificë, çfarë do të thuash?” pyeti i çuditur Ahmeti.

Hamdiu vazhdoi: “Ne e zbulojmë kuptimin e sakrificës në Kurban-Bajramin (*Festa e Sakrificës*). Ti e di, kur Perëndia i kërkoi Ibrahimit (*Abrahamit*) të sakrifikonte birin e tij. Çfarë do t’i kishte ndodhur birit të Ibrahimit, nëse Allahu (*Zoti*) nuk do të kishte siguruar një sakrificë si shpërblim (*fida*) për të?”

“Ismaili do të kishte vdekur,” tha Ahmeti.

“Ai është kuptimi i sakrificës,” u përgjigj Hamdiu. “Dikush vdes në vend të dikujt tjetër. Perëndia dërgoi një dash i cili u sakrifikua në vend të tij. Unë jam në të njëjtin pozicion si djali i Ibrahimit. Unë jam nën fuqinë e vdekjes,” tha Hamdiu.

“Çfarë do të thuash?” pyeti Ahmeti pak i hutuar.

Hamdiu u përgjigj me një zë serioz: “Është shkruar në Bibël (*Librin e Shenjtë*):

‘Sepse paga e mëkatit është vdekja.’ (1)

“Paga për mëkatin tim është vdekja. Unë jam një mëkatar. Po, është e vërtetë që të tjerët më shohin si një njeri thellësisht fetar. Unë i lutem Zotit çdo ditë, studioj Librin e tij dhe i shërbej Atij, por përpara Perëndisë unë

jam një mëkatar. A është ndonjë njeri i përsosur përveç Perëndisë?” pyeti Hamdiu.

“Jo!” u përgjigj Ahmeti. “Asnjë njeri përveç Perëndisë.”

“Kështu që përpara Perëndisë ne jemi të gjithë mëkatarë, apo jo?” pyeti Hamdiu.

Ahmeti ra dakort: “Po është e vërtetë.”

“Atëherë unë jam në të njëjtin pozicion si biri i Ibrahimit, nën fuqinë e vdekjes. Por, ku është sakrifica për mëkatin tim? A nuk ka dërguar Perëndia ndonjë sakrificë si një shpërblim për mua?” pyeti Hamdiu. Ahmeti në të vërtetë nuk dinte çfarë të thoshte. Hamdiu vazhdoi: “Jahja bir i Zekerijait (*Gjon Pagëzori*) jetoi në kohën e Mesihut. Herën e parë që pa Mesihun ai tha:

‘Shihni Qengjin e Perëndisë që heq mëkatin botës!’ (2)

“Mesihu nuk ishte qengji i njeriut. Ai erdhi nga Perëndia, erdhi nga lart. Ruh Allah (*Shpirti i Perëndisë*) mbuloi të Virgjërën Merjeme. Ajo mbeti shtatzënë dhe lindi një djalë. Siç e di edhe ti, ai është quajtur ‘Isa, bir i Merjemes’, ‘Kalimat Allah’ (*Fjala e Perëndisë*) dhe ‘Ruh Allah’ (*Shpirti i Zotit*). Ai ishte i pastër. Erdhi nga qielli si Qengji i Perëndisë. Mesihu e vërtetoi se ai ishte Qengji i Perëndisë duke jetuar një jetë të përsosur përpara Zotit. Kurrë nuk ndodhi që ai të kishte nevojë të thoshte ‘Unë kërkoj Perëndinë e madhërishëm për falje’ (*estagfirrullah Al-Azim*) përderisa ai ishte Qengji i përsosur i Perëndisë. Por përderisa ai erdhi si Qengji i Perëndisë për t’i hequr mëkatin botës, ai duhej të sakrifikohej. Kjo ndodhi kur me vullnetin e tij të lirë, ai dha jetën e tij në vdekje. Ai u ngrit

nga vdekja dhe u ngjit i gjallë në qiell. Dhe një ditë ai do të kthehet në botë.”

Hamdiu qëndroi pa fjalë për një moment, pa Ahmetin dhe tha: “Unë jam në të njëjtin pozicion si biri i Ibrahimit. Jam nën fuqinë e vdekjes. Por egziston një sakrificë për mëkatet e mia nëpërmjet Mesihut, Qengjit të pastër të Perëndisë. Tani, nëpërmjet Qengjit të tij, Perëndia ofron falje për të gjitha mëkatet tona dhe jetë të përjetshme në xhenet (*parajsë*). Mesihu shkuli mëkatën e të gjithë racës njerëzore, duke përfshirë edhe të tuat Ahmet.”

Ahmeti qëndroi në heshtje për një kohë të gjatë duke menduar, pastaj tha: “Nëse Mesihu mori mëkatën e të gjithë botës, atëherë unë nuk kam nevojë të vdes dhe në këtë rast unë tashmë kam jetë të përjetshme.”

“Ahmet,” tha Hamdiu, “Supozojmë se është ditëlindja jote dhe Mesihu vjen me një dhuratë dhe troket në derën tënde. Ai të thotë ty, ‘Ahmet, do të më pëlqente të të jepja një dhuratë – falje për të gjitha mëkatet e tua, jetë të përjetshme dhe një marrëdhënie të gjallë personale me Perëndinë, duke filluar që sot. Por ka disa kushte. Ti duhet të kthehesh nga mëkati yt duke e rrëfyer atë dhe të pranosh falje nëpërmjet sakrificës sime për ty. Nëse ti e pranon dhuratën është e jotja, nuk ka si të ndodh ndryshe.”

Ahmeti qëndroi duke menduar. Ai u ndje i hutuar dhe nuk dinte në të vërtetë çfarë të thoshte.

“Ndoshta ti mendon se ishte një shembull ekstrem,” tha Hamdiu, “Por çdo herë që një shërbëtor i Zotit shpjegon rrugën për te Perëndia, nëpërmjet Mesihut, është njësoj sikur Isai i gjallë dhe i ngritur lart, biri i Merjemes, është aktualisht duke trokitur në derën tonë. Ai thotë në Bibël:

‘Ja, unë qëndroj te dera dhe trokas; nëse dikush dëgjon zërin tim dhe e hap derën, unë do të hyjë tek ai dhe do të ha darkë me të dhe ai me mua.’ (3)

Hamdiu shtoi: “Duke ia hapur derën time Mesihut dhe duke e ftuar atë në jetën time, të thyej bukën time dhe të kem miqësi me të, kjo është saktësisht njësoj si të pranosh dhuratën e Perëndisë, një dhuratë që Perëndia do t’ia japë çdo njeriu.”

“Unë dua që ti ta dish Hamdi, se ajo që sapo më tregove rreth Mesihut, më ka prekur thellësisht. Do të më duhet kohë të mendoj rreth bisedës sonë dhe herën tjetër që do takohemi, dua të dëgjoj më tepër për Mesihun.”

“Selamu Alejkum! *(Paqja qoftë mbi ty).*”

“Alejkum Selam! *(Dhe mbi ty qoftë paqja).*”

FJALA E PERËNDISË

“Ajo çfarë më tregove herën e fundit për Isain, birin e Merjemes, më bëri shumë për të menduar,” filloi Ahmeti paksa i ndrojtur. “Shpresoj që nuk e ke problem, por unë kam shumë pyetje për të cilat do të doja përgjigje, përpara se të vazhdojmë më tej me bisedën tonë rreth Mesihut.”

“Sigurisht, të lutem vazhdo,” u përgjigj Hamdiu duke ditur pak a shumë se çfarë do t’i thoshte Ahmeti.

Përsëri Ahmeti filloi paksa i ndrojtur: “Ti e di që ne si Musliman besojmë në librat qiellorë: Tevratin (*Veprat e Moisiut*), Zaburin (*Psalmet e Davidit*), Inxhilin (*Ungjilli i Jezusit*) dhe Kur’anin e Shenjtë. Por gjithashtu më kanë mësuar se të gjithë librat, përveç Kur’anit, u falsifikuan nga Hebrenjtë dhe Kristianët, kështu që ti nuk mund të besosh më në atë çfarë është shkruar në to. Kështu Libri i Shenjtë (*Bibla*) që ti beson është i korruptuar (*muharraf*) dhe një përzjerje e së vërtetës me gënjeshtren.”

“A mund të më japësh ndonjë fakt historik që e mbështet këtë?” pyeti Hamdiu.

Ahmeti mendoi për pak kohë, por për çuditërinë e tij kuptoi që ai kurrë nuk kishte dëgjuar ndonjë gjë, përveçse thënie të pabazuara.

Hamdiu vazhdoi: “A mund të më tregosh se kur zuri vend ky korrupsion i pretenduar, apo si ishte e mundur që ky korrupsion të jetë pranuar?”

“Jo, nuk mundem,” tha Ahmeti paksa i shokuar. “Asnjë njeri nuk më ka dhënë ndonjëherë përgjigje për pyetje të tilla kaq themelore.”

Pas një momenti Hamdiu pyeti: “A mendon ti se do të ishte e mundur për Kur’anin që të korruptohet?”

“Estagfirrullah! (*Ruana Zot*)” thirri papritur Ahmeti. “Kjo do të ishte plotësisht e pamundur. Besimtarët kurrë nuk do të lejonin ndonjë njeri, madje as të përpiqeshin ta korruptonin atë.”

Hamdiu u përgjigj: “Pse mendon se ne e shohim Biblën ndryshe? Si mundet madje të mendosh, që besimtarët e vërtetë do të kishin lejuar dikë të ndryshojë Shkrimet e Shenjta dhe të bënte një Bibël të korruptuar? Unë besoj në Zotin që krijoi qiellin dhe tokën, në Perëndinë që është i gjithëdijsëm dhe i plotfuqishëm. Ai që i ka dhënë racës njerëzore Fjalën e tij, gjithashtu ka fuqi ta mbajë Fjalën e tij larg nga korruptimi.

Me sytë e tij të ngulitur tek Ahmeti, Hamdiu pyeti: “Ahmet, a beson ti që çdo gjë që ndodh është në përputhje me vullnetin e Perëndisë?”

“Po, unë e besoj këtë gjë,” u përgjigj Ahmeti.

Hamdiu vazhdoi: “A beson me të vërtetë se Perëndia së pari do t’i jepte botës Fjalën e tij dhe pastaj të vendoste se duhet të korruptohet? Apo a nuk ka fuqi i Plotfuqishmi ta mbajë Fjalën e tij larg nga korruptimi?”

“Po, Perëndia patjetër ka fuqi që ta mbajë Fjalën e tij larg nga korruptimi,” miratoi Ahmeti.

“A e di Ahmet, që Bibla është një libër i mrekullueshëm? Është shkruar në një periudhë përafërsisht 1400 vjeçare. Ajo përmban Tevratin, Zaburin, Inxhilin si dhe shumë libra të tjerë të cilët u shkruan nga apostujt (*rasul*) dhe profetët (*anbia*) e Perëndisë. Bibla është e ndarë në dy pjesë: Dhjata e Vjetër e cila mbulon kohën përpara lindjes së Mesihut dhe Dhjata e Re e cila fillon me ardhjen e Mesihut në botë. Bibla u shkrua në tre gjuhë të ndryshme.”

“Cilat gjuhë ishin ato?” pyeti Ahmeti i habitur.

“Është shkruar në Hebraisht, Aramaikisht dhe Greqisht,” u përgjigj Hamdiu. “Perëndia përdori shumë tipe të ndryshme njerëzish për të na dhënë neve Fjalën e tij. Disa ishin mbretër ose burra shteti, të tjerët ishin barinj ose peshkatarë. Bibla është një mrekulli nga Perëndia, sepse pavarësisht nga hapësira kohore e pamasë dhe nga shumë njerëz të ndryshëm të përfshirë në të shkruarin e saj, i gjithë libri qëndron së bashku si një njësi e mrekullueshme. Është një temë e përbashkët nëpër të gjithë Biblën dhe ajo temë Ahmet, është Mesihu (*Mesia*).”

“A mund të jetë e vërtetë që Perëndia foli për Mesihun për 1400 vjet?” tha Ahmeti i çuditur.

“Ahmet,” tha Hamdiu me një buzëqeshje, “Perëndia ka folur për Mesihun përgjatë gjithë historisë deri në ditët e sotme.”

“A është kjo me të vërtetë e mundur?” tha Ahmeti plot dyshim.

“Po, sigurisht që është, sepse me Perëndinë çdo gjë është e mundur,” iu përgjigj Hamdiu, “Por ne mund të flasim për këtë gjë herën tjetër që do takohemi.”

“Në të vërtetë mezi po pres për këtë gjë,” tha Ahmeti

“Selamu Alejkum!”

“Alejkum Selam!”

SAKRIFICA E PERËNDISË

“Jam me të vërtetë kureshtar se si Mesihu ka qenë tema që ka rrjedhur nëpër të gjithë Biblën,” tha Ahmeti.

“A të kujtohet kur folëm për Mesihun si Qengji i Perëndisë i cili mori mëkatin tonë?” pyeti Hamdiu.

“Sigurisht që më kujtohet,” u përgjigj Ahmeti. “Si mund ta harroja këtë gjë?”

“Zoti ka qenë duke e mësuar racën njerëzore për sakrificën, përgjatë gjithë historisë deri tek Isai, bir i Merjemes,” tha Hamdiu.

“Në çfarë mënyre?” pyeti Ahmeti.

“Sa njerëz ishin në tokë në kohën e Kabilit (*Kainit*) dhe Habilit (*Abelit*)?” pyeti Hamdiu.

Ahmeti mendoi për pak dhe pastaj u përgjigj: “Katër; Ademi (*Adami*), Havaja (*Eva*), Kabili dhe Habili.”

“Vetëm katër njerëz,” tha Hamdiu. “Dhe tashmë ata kuptuan se ishte e domosdoshme të adhuronin Perëndinë me një sakrificë. Si mund ta kenë ditur ata këtë gjë?” pyeti Hamdiu dhe vazhdoi, “Sepse Perëndia është i shenjtë dhe i pastër, por njeriu është një mëkatar dhe në nevojë për një sakrificë për mëkatin e tij. Nuhi (*Noeu*) e adhuroi Perëndinë me një sakrificë. Ibrahimimi (*Abrahami*) e adhuroi Perëndinë me një sakrificë. Musai (*Moisiu*), Dauti (*Davidi*) dhe të gjithë apostujt dhe profetët e kanë adhuruar Perëndinë me një sakrificë.” Hamdiu shtoi: “Unë e adhuroj Perëndinë në të njëjtën mënyrë si apostujt dhe profetët.”

“Jo, tani je duke bërë shaka. Ti nuk shkon në treg të blesh një dele për t’ia sakrifikuar Perëndisë,” tha Ahmeti duke qeshur me gjithë fytyrën e tij.

“Unë e adhuroj Perëndinë nëpërmjet Mesihut, Qengjit të

Perëndisë, i cili mori mëkatin tim kur ai u sakrifikua,” u përgjigj Hamdiu. “Është shkruar në Librin e Shenjtë (Biblën):

‘Në fakt një është Perëndia, dhe një i vetëm është ndërmjetësi midis Perëndisë dhe njerëzve: Krishti Jezus njeri, i cili e dha veten si çmim për të gjithë.’ (1)

“Është vetëm një Perëndi dhe ka vetëm një ndërmjetës mes nesh dhe Perëndisë, Mesihu, i cili ofroi veten e tij si një shpërblim (*fiida*) për të gjithë edhe për ty gjithashtu Ahmet. Përgjatë gjithë historisë deri në ditët e sotme, njerëzit e kanë adhuruar Perëndinë e gjallë me një sakrificë.”

“Mendoj se tani po filloj të kuptoj se për çfarë e ke fjalën, por kam nevojë të më shpjegosh pak më shumë, në mënyrë që të mund të kuptoj të gjithë pamjen,” tha Ahmeti i zhytur në mendime.

Një çast më vonë Hamdiu u përgjigj: “Perëndia e shfaqti kuptimin dhe qëllimin e sakrificës në histori, veçanërisht nëpërmjet Musait në Tevrat (*Pentatuk*). Mësimi i përbashkët i Sheriatit (*Ligjit*) mbi kuptimin e sakrificës si një shpengim për mëkatin, është i qartë në fjalët e Shkrimit më poshtë:

‘Dhe sipas ligjit, gati të gjitha gjërat pastrohen me anë të gjakut; dhe pa derdhur gjak nuk ka ndjesë.’ (2)

“Por çfarë ka të bëjë me Isain, birin e Merjemes, i gjithë ky mësim për sakrificën?” pyeti me habi Ahmeti.

“Mirë,” tha Hamdiu, “Paralelisht me mësimin rreth kuptimit të sakrificës janë shumë profeci për Mesihun. Midis këtyre profecive ishin parashikimet, se kur Mesihu erdhi në botë, ai do të sakrifikohej si një shpërblim për

mëkatin tonë.” Hamdiu mori një Bibël dhe e hapi atë. Duke i treguar pasazhin Ahmetit ai tha: “Shikoje edhe vetë se çfarë përshkrimi të saktë të sakrificës së Mesihut shkroi profeti Isaia, rreth 700 vjet përpara ardhjes së Tij:

‘Megjithatë ai mbante sëmundjet tona dhe kishte marrë përsipër dhembjet tona; por ne e konsideronim të goditur, të rrahur nga Perëndia dhe të përlur.

Por ai u tejshpua për shkak të shkeljeve tona, u shtyp për paudhësitë tona; ndëshkimi për të cilin kemi paqen është mbi të,dhe për shkak të vurratave të tij ne jemi shëruar.

Ne të gjithë endeshim si dele; secili prej nesh ndiqte rrugën e vet, dhe Zoti bëri që të bjerë mbi të paudhësia e ne të gjithëve.

I keqtrajtuar dhe i përlur, nuk e hapi gojën. Si një qengj që e çojnë në thertore, si një dele e heshtur përpara atyre që i qethin nuk e hapi gojën.’ (3)

Ahmeti, i prekur thellësisht nga fjalët profetike, tha i mahnitur: “A po më thua që kjo ishte aktualisht e shkruar qindra vjet përpara lindjes së Isait, birit të Merjemes?”

“Po,” tha Hamdiu. “Sipas profetëve, Mesihu duhej të vinte nga familja e profetit Daut (*David*). Dauti, i cili jetoi rreth 1000 vjet përpara Mesihut, jep një përshkrim shumë të përpiktë të birit të tij të ardhshëm dhe të kryqëzimit të Mesihut. Kryqëzimi ishte një metodë egzekutimi shumë e ngadaltë dhe e dhimbshme. Pas pak kohe kockat e personit të kryqëzuar do të dilnin jashtë nga nyjet, dhe përveç kësaj, ai do të vuante nga një etje e tmerrshme.

Profeti Daut shkruan:

‘Më derdhin si ujë dhe tërë kockat e mia janë të ndrydhura; zemra ime është si dylli që shkrihet në mes të zorrëve të mia. Forca ime është tharë si një enë balte dhe gjuha ime është ngjitur te qiellza; ti më ke vënë në pluhurin e vdekjes.

Sepse qentë më kanë rrethuar, një grup keqbërësish më ri rrotull; më kanë shpuar duart dhe këmbët. Unë mund t’i numëroj gjithë kockat e mia; ato më shikojnë dhe më këqyrin

Ndajnë midis tyre rrobat e mia dhe hedhin në short tuniken time.’ (4)

“Dauti e shkroi këtë edhe pse kryqëzimi nuk ishte i përdorshëm si një metodë egzekutimi në ditët e tij. Ajo u shpik shumë më vonë dhe u përdor nga Romakët gjatë kohës së Mesihut.”

“Kështu ti je duke më thënë se të gjitha këto parashikime janë përmbushur në Isain, birin e Merjemes?” pyeti Ahmeti.

“Po, dhe jo vetëm këto, por edhe shumë profeci të tjera të shkruara në letër janë përmbushur në Mesihun,” u përgjigj Hamdiu. “Mesihu vetë e konfirmoi në shumë raste se ai erdhi për të dhënë jetën e tij si një shpengim (*fidā*). Ai tha për veten e tij:

‘Sepse edhe biri i njeriut nuk erdhi që t’i shërbejnë, por për të shërbyer dhe për të dhënë jetën e tij si çmim për shpengimin e shumë vetave.’ (5)

“Ahmet, a e kupton tani se si mësimi i Perëndisë rreth sakrificës për mëkatin e racës njerëzore e përshkon të gjithë Biblën dhe se si gjithçka u përmbush nëpërmjet Mesihut?”

“Hamdi,” tha Ahmeti, “Unë kurrë nuk e kam dëgjuar këtë gjë më përpara. Është shumë interesante. Kam nevojë për më shumë kohë për të menduar. Por mos u shqetëso, shumë shpejt do të vij sërish me më shumë pyetje.”

“Të lutem, pranoje këtë Bibël si një dhuratë prej meje,” tha Hamdiu. “Fillo me Dhjatën e Re, në të cilën ti mund të lexosh për jetën e Mesihut dhe për mrekullitë dhe mësimet e tij të mahnitshme.”

“Falemnderit,” tha Ahmeti. “Unë kam dëgjuar shumë për ‘Njerëzit e Qitabit’ (*Njerëzit e Librit*), por kurrë nuk e kam lexuar këtë libër më parë. Mezi po pres që të lexoj rreth mësimëve dhe mrekullive të Isait, birit të Merjemes.”

“Selamu Alejkum!”

“Alejkum Selam!”

MËKATI

“Hamdi,” filloi Ahmeti paksa i ndrojtur, “Që kur u takuam herën e fundit, kam qenë duke menduar për Mesihun dhe se si Ai e dha jetën si një shpengim për mëkatin e racës njerëzore. Por është një gjë që dua të di. Nga vjen mëkati (*al-khatiya*) dhe si ka mundësi që e gjithë raca njerëzore ka probleme me mëkatin. A mund të ma shpjegosh këtë?” pyeti Ahmeti me një zë serioz.

“Po, mendoj që po,” u përgjigj Hamdiu i zhytur në mendime, “Por ne do të na duhet të shkojmë përpara në kohë që nga fillimi, për të kuptuar se nga vjen mëkati. Në Tevrat (*Pentatuk*) ne lexojmë se pasi Perëndia kishte krijuar botën dhe racën njerëzore, ai e vendosi njeriun në xhenet (*parajsë*). Atje në xhenet, njeriu ishte plotësisht i pastër dhe jetoi në një marrëdhënie të përsosur me Perëndinë. Por ashtu siç e di edhe ti, ndodhi diçka që shkatërroi jetën në xhenet. Çfarë ndodhi Ahmet?”

“Shejtani (*Satani*) erdhi dhe shkatërroi gjithçka,” tha Ahmeti.

“Pikërisht ashtu!” iu përgjigj Hamdiu. “Perëndia e ndaloi njeriun të hante nga fruti i pemës së njohjes të së mirës dhe të së keqes kur ai i tha Adamit:

‘Ha, bile lirisht nga çdo pemë e kopshtit; por mos ha nga pema e njohjes të së mirës dhe të së keqes, sepse ditën që do të hash prej saj ke për të vdekur me siguri.’ (1)

“Por Shejtani erdhi si një gjarpër dhe tundoi Ademin dhe Havan. Ata ishin të pabindur ndaj Perëndisë dhe e hëngrën frutin. Rezultati ishte rrënues për racën njerëzore.

Që kur mëkati hyri në jetën e racës njerëzore, çdo njeri u bë një mëkatar.”

“A u bë me të vërtetë çdo njeri mëkatar?” pyeti Ahmeti në një mënyrë skeptike. “Më duket shumë e vështirë për ta pranuar këtë. Nëse është e vërtetë, në çfarë mënyre u bë çdo njeri mëkatar?”

“Raca njerëzore u bë tamam si fruti që hëngri,” tha Hamdiu. “Ai u bë një përzierje e çuditshme e së mirës dhe së keqes. Nganjëherë një person mund të kryejë veprat më fisnike dhe madhështore dhe pastaj minutën tjetër, të jetë i përfshirë në disa nga aktet më të këqija të tradhëtisë, ndoshta edhe duke mashtruar dhe gënjyer komshiun e tij. Një minutë, një person mund të jetë i dashur dhe konsiderues dhe minutën tjetër të jetë i mbushur me zili, egoizëm, e psh ose disa karakteristika të tjera të lidhura me mëkatin. Siç e the edhe ti Ahmet, e gjithë raca njerëzore lufton me këtë problem. Çdo fe merret me këtë problem. Çdo komb krijon ligje që të kontrollojë mëkatin dhe pasojat e tij të ndryshme. Më e keqja e kësaj është se njerëzit nuk janë mëkatarë sepse mëkatojnë, por ata mëkatojnë sepse janë mëkatarë. Është tamam si të ishte një fabrikë e vogël përbrenda njerëzve, e cila prodhon mëkatin dhe të keqen, apo jo?” tha Hamdiu duke e parë Ahmetin me një shikim kërkues.

“Më vjen keq të them se përshkrimi yt për racën njerëzore korrespondon me realitetin mjaft mirë. Njerëzit me të vërtetë janë një përzierje e çuditshme e së mirës dhe së keqes,” u përgjigj Ahmeti. “Por, kur doli Shejtani në skenë?”

“Mirë, ishte nëpërmjet mëkatit që Shejtani fitoi fuqi në jetën e njerëzve dhe në shoqëri,” u përgjigj Hamdiu. “Ai që njëherë tundoi Ademin dhe Havan, vazhdon të bëjë edhe sot të njëjtën gjë. Ai akoma tundon njerëz në mënyrë që ne të

vazhdojmë të jetojmë në mëkat. Është për shkak të mëkatit që Shejtani fiton fuqi në jetën e njerëzve, sepse është mëkati që na ndan ne nga Perëndia. Është për shkak të mëkatit që bota është siç është sot. Perëndia krijoi gjithçka të mirë, por raca njerëzore ka sjellë një çështje të madhe të së keqes në botë, për shembull; nëpërmjet luftës dhe shtypjes, por gjithashtu edhe nëpërmjet marrëdhënieve të thyera dhe shumë lloje të tjera fatkeqësish të cilat shkatërrojnë jetën e njerëzve.”

“Ti je duke më thënë që Perëndia nuk na krijoi neve kështu, por që bota është në këtë mënyrë për shkak të mëkatit të Adamit?” pyeti me habi Ahmeti.

“Saktë!” u përgjigj Hamdiu. “Mëkati hyri në racën njerëzore përmes Ademit, siç është shkruar:

‘Prandaj, ashtu si me anë të një njeriu të vetëm mëkati hyri në botë dhe me anë të mëkatit vdekja, po ashtu vdekja u shtri tek të gjithë njerëzit, sepse të gjithë mëkatuan.’ (2)

“Rezultati më i keq ishte vdekja, të dyja, vdekja shpirtërore dhe ajo fizike.”

“Vdekje shpirtërore dhe fizike?” tha Ahmeti dhe pa Hamdiun me një vështrim pyetës. “Çfarë është tamam vdekja shpirtërore?”

“Mirë, Perëndia i tha njeriut se nëqoftëse ai do të hante nga fruti, ai do të vdiste me siguri,” filloi Hamdiu. “Dhe për shkak se Perëndia është i drejtë dhe gjithmonë vepron në përputhje me Fjalën e Tij, vdekja me të vërtetë erdhi në racën njerëzore, kështu që të gjithë njerëzit vdesin. Por njeriu gjithashtu vdiq edhe nga ana shpirtërore kur mëkatoi.”

“Si?” pyeti Ahmeti me habi.

“Mirë, rezultati i mëkatit ishte se njeriu u nxorr jashtë nga xheneti,” u përgjigj Hamdiu. “Ai u nxorr jashtë nga vendi ku jetoi në një marrëdhënie të pastër dhe të përsosur me Perëndinë. Njeriu kishte për të jetuar jashtë xhenetit. Njeriu vdiq nga ana shpirtërore kur ai u nda nga Perëndia i gjallë dhe i shenjtë nëpërmjet mëkatit të tij. Kështu është mëkati dhe e keqja që e ndan racën njerëzore nga Perëndia. Është për shkak të mëkatit që ne nuk jetojmë automatikisht në një marrëdhënie të afërt me Perëndinë. Përderisa Perëndia është i pastër dhe i shenjtë, Ai nuk mund ketë ndonjë marrëdhënie me mëkatin. Ja pse ne kemi nevojë për një Munaxhi (*Shpëtimtar*) që të na shpëtojë nga të gjitha pasojat mëkatit tonë. Ahmet, a beson që të gjitha mëkatet e tua janë të regjistruara diku?”

Ahmeti duke parë pak i mërzhitur tha: “Unë e di që ato janë të shkruara diku nga dy engjëj që ndjekin gjithsecilin prej nesh.”

“Perëndia di gjithçka për ne,” tha Hamdiu. “Çdo gjë të mirë dhe çdo gjë të keqe, çdo fjalë, çdo mendim, çdo njet (*qëllim*). Perëndia e ka të shkruar gjithçka. A e di ti se në çfarë mënyre do të zbrazet peshorja në ditën e kijametit (*ditën e gjykimit*)?”

“Jo, vetëm Perëndia e di atë,” tha Ahmeti qetësisht.

“Perëndia të do ty Ahmet. Mos harro që Qengji i Perëndisë Isai, biri i Merjemes, ka marrë të gjithë mëkatin tonë mbi veten e tij. Falja është e vlefshme për gjithçka,” tha Hamdiu qetësisht.

Ahmeti mendoi për një moment dhe pyeti: “Nëse Mesihu është kaq i rëndësishëm pse Ademi dhe Havaja nuk kanë dëgjuar për të?”

“A do të më besojë nëse do të thosha që ata kanë dëgjuar

për Mesihun?” pyeti Hamdiu.

“Jo, nuk mendoj se është e mundur që ata të kenë dëgjuar për të,” u përgjigj Ahmeti.

“Perëndia e do njeriun dhe do që të ketë një marrëdhënie me të,” filloi Hamdiu. “Ja pse ai foli për Mesihun që nga fillimi. Taman në mes të tragjedisë që i rrethonte ata, Ademi dhe Havaja prapsepapë pranuan një premtim të një çliruesi, i cili një ditë do të shkatërronte fuqinë e Shejtanit mbi njeriun. Perëndia i foli Shejtanit në praninë e Ademit dhe të Havasë:

‘Dhe unë do të shtie armiqësi midis teje dhe gruas, midis farës sate dhe farës së saj; fara e saj do të shtyp kokën tënde, dhe ti do të plagosësh thembrën e farës së saj.’ (3)

“Nëpër të gjithë Biblën bijtë kanë marrë emër sipas baballarëve të tyre, biri i Ibrahimit, biri i Jakupit dhe kështu me rradhë. Por këtu Bibla flet për pasardhësin e gruas dhe jo të burrit. Dikush duhet të vinte, dikush që nuk kishte baba por që ishte biri i gruas. Ky bir do të shkatërronte fuqinë e Shejtanit mbi njeriun, ndërsa Shejtani si një gjarpër do të përpiquej të vriste djalin e gruas duke e sulmuar në thembrën e tij. Kjo është saktësisht çfarë ndodhi kur Isai, biri i Merjemes, ofroi jetën e tij si një shpërblim për mëkatin e racës njerëzore.”

“E jashtëzakonshme,” tha Ahmeti. “Është e mahnitshme që Perëndia filloi të fliste që me njerëzit e parë në tokë, taman që nga fillimi. Kjo tregon edhe një herë se tema kryesore e Biblës me të vërtetë është Mesihu. Më ke dhënë shumë për të menduar përpara se të takohemi herën tjetër Hamdi.”

“Selamu Alejkum!”

“Alejkum Selam!”

BIRI I IBRAHIMIT

“Jam shumë kurioz,” tha Hamdiu. “Do të më pëlqente të dija se çfarë mendon për Inxhilin (*Ungjillin*).”

“Është një libër me të vërtetë i mrekullueshëm,” u përgjigj me sinqeritet Ahmeti. “Kurrë nuk kam lexuar një libër si ai. Është magjepse të lexosh në detaje për mrekullitë e mahnitshme të Mesihut dhe mësimi i Tij lart në mal (*Predikimi në mal*) është i jashtzakonshëm. Ka qartësi dhe thellësi në atë që Ai thotë. Shumë koncepte i përmbys kur na thotë që të duam armiqtë tanë dhe të lutemi për ata që na persekutojnë. Dhe mësimi i Tij për lutjen është kaq ndryshe nga çdo gjë tjetër që kam dëgjuar më përpara. Më duhet ta pranoj që libri më ka lënë një përshtypje të thellë, por në të njëjtën kohë duket sikur më kanë lindur kaq shumë pyetje të reja sa edhe përgjigje.”

“Është shumë interesante,” tha Hamdiu duke buzëqeshur. “Le të fillojmë me pyetjen tënde të parë.”

“Në rregull,” tha Ahmeti. “Pse Inxhili fillon me gjenealogjinë nga Ibrahim i nëpërmjet Dautit për tek Mesihu?”

Pasi mendoi për pak Hamdiu pyeti: “A të kujtohet për çfarë kemi biseduar bashkë më përpara, që Bibla qëndron së bashku si një e vetme dhe është një temë e vetme që e përshkon të gjithë librin?”

“Po, më kujtohet,” përgjigjet Ahmeti.

“A e mban mend se cila ishte tema?”

“Mesihu,” u përgjigj Ahmeti.

“Përgjigjia e pyetjes tënde është e lidhur me atë temë,” tha Hamdiu.

“Sipas profetëve, Mesihu duhet të ishte biri i Dautit dhe biri i Ibrahimit.”

Ahmeti mendoj për ato që Hamdiu i kishte treguar dhe tha: “Çfarë më ke thënë është interesante, por a mund të më shpjegosh pak më shumë për profecitë e ndryshme?”

Pas një heshtjeje të gjatë Hamdiu filloi: “Një ditë, rreth 4000 vjet më parë, Perëndia i foli Ibrahimit i cili është njohur si miku i Perëndisë (*khalil Allah*).

Kur Ibrahim i quhej akoma Abram, Perëndia i dha atij një premtim i cili do të kishte një domethënie të madhe për të gjithë racën njerëzore. Në Tevrat (*Pentatuk*) ne lexojmë:

‘Por Zoti i tha Abrahamit: “Largohu nga vendi yt, nga të afermit e tu dhe nga shtëpia e babait tënd, dhe shko në vendin që do të të tregoj. Unë prej teje do të bëj një komb të madh, do të të bekoj dhe do ta bëj të madh emrin tënd, dhe ti do të jesh një bekim. Dhe unë do të bekoj të gjithë ata që do të të bekojnë dhe do të mallkoj ata që do të të mallkojnë, te ti do të jenë të bekuara tërë familjet e tokës.’ (1)

“Perëndia thirri një njeri që nuk kishte fëmijë edhe pse kishte shumë vite martesë. Perëndia i premtoi atij një tokë. Zoti do ta bënte një komb të madh. Emri i tij do të ishte i madh dhe shumë i njohur. Të gjithë këtë Perëndia e përmbushi në detaje. Por premtimi më i paharrueshëm ndër të gjithë premtimet ishte, se Zoti Perëndi do të bekonte të gjithë njerëzit e tokës nëpërmjet Ibrahimit. Në këtë premtim qëndron premtimi i Mesihut. Kështu Mesihu kishte për të qenë një bir i Ibrahimit dhe nëpërmjet tij Perëndia do të bekonte të gjithë botën.”

“Por nga e di ti që premtimi është për Mesihun dhe jo për dikë tjetër?” pyeti me çudi Ahmeti.

“Ne mund të themi se bëhet gradualisht më e qartë ndërsa lexojmë më tej në Tevrat,” u përgjigj Hamdiu.

“Ibrahimi pati dy bij, një me gruan e tij Sarën të quajtur Ishak (*Isak*) dhe një me shërbyesën e Sarës, Haxheren (*Hagarin*), të quajtur Ismail (*Ishmael*). Edhe pse Perëndia e bekoj Ismailin, ai ia bëri të qartë Ibrahimit, madje përpara lindjes së Ishakut, që premtimi në lidhje me Mesihun do të përmbushej nëpërmjet Ishakut kur i tha:

‘... Po, por Sara gruaja jote do të lindë një bir, dhe ti do ta quash Isak; dhe unë do të caktoj besëlidhjen time me të, një besëlidhje të përjetshme me pasardhësit e tij. Sa për Ishmaelin, unë të kam plotësuar dëshirën. Ja unë do ta bekoj, do ta bëj të frytshëm dhe do ta shumoj fort. Ai do të bëhet babai i dymbëdhjetë princëve, dhe unë do të bëj prej tij një komb të madh. Por besëlidhjen time do ta përfundoj me Isakun ...’ (2)

“Po, Ismaili që Perëndia bekoj, u bë ati i ne Arabëve,” tha Ahmeti, “Por ne Muslimanët e dimë që Perëndia dërgoi shumë nga apostujt dhe profetët e tij nga pasardhësit e Ishakut.”

Hamdiu vazhdoi: “Ishaku kishte dy bij, Esaun dhe Jakupin (*Jakobin*). Perëndia tregoi që Mesihu i premtuar do të vinte nga Jakupi, kur ai iu shfaq atij në një ëndërr dhe i tha:

‘Unë jam Zoti, Perëndia i Abrahamit, babait tënd, dhe Perëndia i Isakut; tokën mbi të cilën je shtrirë do të ta jap ty dhe pasardhësve të tu. Dhe pasardhësit e tu do të jenë si pluhur i tokës dhe ti do të shtrihesh në perëndim dhe në lindje, në veri dhe në jug;

**dhe tërë familjet e tokës do të bekohen nëpërmjet
teje dhe pasardhëse të tu.’ (3)**

Është e jashtzakonshme që kur Perëndia foli me Jakupin, ai përsëriti shumë pjesë nga premtimi origjinal i Ibrahimit,” tha Ahmeti.

“Kjo ndodh sepse aktualisht është i njëjti premtim që është transmetuar nga një brez në tjetrin,” tha Hamdiu. “Por siç mund ta shohësh edhe ti Ahmet, ndodhi që nëpërmjet një biri të Jakupit Zoti do të bekonte të gjithë njerëzit e tokës.”

“Po, dhe po filloj të dyshoj që Mesihu do të dëshmoj edhe një herë tjetër, që ai është tema kryesore e Biblës,” u përgjigj Ahmeti me një buzëqeshje.

“Kjo është e saktë,” tha Hamdiu. “Midis beni Israilëve (*femijëve të Izraelit*) ishin shumë familje. Pyetja është nëse Perëndia e shfaqti gjithashtu edhe familjen nga e cila do të vinte Mesihu. Zoti zgjodhi Dautin (*Davidin*) dhe bëri një besëlidhje me të. Në shumë profetci Perëndia tregoi që Mesihu do të vinte nga familja e profetit Daut. Profeti Isaia, që jetoi më shumë se 200 vjet pas Dautit, krahason familjen e Jeseut me një trung peme. Babai i Dautit quhej Jese. Nga kjo familje do të vinte dikush mbi të cilin Fryma e Zotit do të pushonte. Ai do t’u sillte drejtësi të varfërve në tokë. Ai do të krijonte një mbretëri si vetë xheneti dhe çdo njeri në atë mbretëri do të njihte Zotin. Isaia shkruan:

‘Pastaj një degëz do të dalë nga trungu i Jesias dhe një filiz do të mbijë nga rrënjët e tij. Fryma e Zotit do të pushojë mbi të....Do ti gjukojë të varfërit me drejtësi dhe do të marrë vendime të drejta për njerëzit e përlulur të vendit.....Atë ditë do të ndodhë që rrënja

e Jesias do të ngrihet si një flamur për popujt; kombet do ta kërkojnë dhe vendi i prehjes së tij do të jetë i lavdishëm....' (4)

“Le të shohim nëse e kam kuptuar ashtu siç duhet,” tha Ahmeti. “Perëndia e zbuloi që Mesihu duhet të ishte një bir i Ibrahimit, Ishakut, Jakupit dhe Dautit.”

“Tamam ashtu!” u përgjigj Hamdiu me një buzëqeshje të madhe. “Dhe kur lexojmë Inxhilin ne mund të shohim që Mesihu lindi në përputhje me profecitë. Ja pse Inxhili fillon me një gjenealogji. Ai provon që Mesihu është me të vërtetë biri i Ibrahimit dhe i Dautit.”

“Edhe një herë është vërtetuar se tema kryesore e Biblës është Isai, biri i Merjemes,” tha Ahmeti. “Por Hamdi, jam i sigurt që ti je i ndërgjegjshëm se unë kam disa pyetje shumë më të vështira përbrenda meje, por do ti ruaj ato për herën tjetër.”

“Selamu Alejkum!”

“Alejkum Selam!”

PERËNDIA ËSHTË NJË

“Çfarë shikon këtu?” pyeti Ahmeti, duke mbajtur lart tre gishta.

“Shikoj tre gishtrinjë në një dorë,” tha Hamdiu me një buzëqeshje, duke ditur se për çfarë po mendonte Ahmeti.

“Hamdi,” vazhdoi Ahmeti, “A beson që Perëndia është një apo tre?”

“Ti ndoshta nuk e kupton plotësisht atë çfarë unë besoj,” tha Hamdiu, “Por ti duhet të kuptosh që unë besoj në të vetmin Perëndi të vërtetë, Zotin që krijoi qiellin dhe tokën, i cili mund të bëjë çdo gjë, që është i gjithëdijshëm dhe i kudondodhur. Ti e di që besimi im është i bazuar në Bibël dhe Fjala e Perëndisë na mëson që Perëndia është një. Kjo e vërtetë është shruar në shumë vende, gjatë gjithë Biblës.”

“Por Perëndia nuk mund të jetë tre dhe në të njëjtën kohë të jetë një,” këmbënguli Ahmeti. Ai përsëri mbajti lart tre gishta dhe tha: “Një plus një plus një, është e barabartë me tre dhe jo me një.”

“Sa Ahmeta je ti?” pyeti Hamdiu. “A je një apo dy?”

“Një, sigurisht,” u përgjigj Ahmeti.

“Perëndia të ka krijuar ty me një trup dhe me një shpirt,” tha Hamdiu. “A është ky trupi yt Ahmet?” pyeti Hamdiu.

“Po.”

“Por çfarë do të më thuash për shpirtin tënd?” pyeti Hamdiu. “A është ai Ahmeti?”

“Mirë, po është,” tha Ahmeti duke imagjinuar çfarë Hamdiu do t’i thoshte.

Hamdiu vazhdoi: “Pse është e pamundur për Perëndinë që të jetë tre në një, kur ai na ka krijuar ne si dy në një?” Pas një heshtje të shkurtër Hamdiu tha: “Ne mund të themi

që Perëndia është një unitet kompleks, i cili e shfaq veten e tij në tre persona. Pas së gjithash, sa bëjnë një shumzim për një shumzim për një Ahmet?”

“Një,” tha Ahmeti qetësisht. “Por Isai, biri i Merjemes, është vetëm njeri dhe nuk është Biri i Perëndisë.” Ahmeti ishte duke e parë me vëmendje Hamdiun. “A beson ti që Mesihu është Biri i Perëndisë Hamdi?”

“Çfarë mendon ti që unë besoj?” pyeti Hamdiu.

“Nuk jam plotësisht i sigurt,” tha Ahmeti, “Por supozoj që ti beson, se Perëndia pati një marrëdhënie fizike me Virgjëreshën Merjeme dhe ata patën një bir së bashku.”

“Estagfirrullah! (*Ruana Zot*),” thirri papritmas Hamdiu. “Ajo nuk është absolutisht çfarë unë besoj dhe për më tepër unë nuk njoh ndonjë ndjekës të Mesihut që e beson këtë.”

Ahmeti, i befasuar pyeti: “Atëherë çfarë beson ti?”

“Unë besoj që Perëndia është i përjetshëm, që ai egzistonte në përjetësi përpara se të krijohet çdo gjë,” filloi Hamdiu. “Kur Inxhili shpjegon se kush është Mesihu, ai nuk fillon me lindjen e tij në botë, por fillon në përjetësi, përpara se Perëndia të krijonte botën. Është shkruar në Inxhil:

‘Në fillim ishte Fjala dhe Fjala ishte pranë Perëndisë, dhe fjala ishte Perëndi. Ai (Fjala) ishte në fillim me Perëndinë. Të gjitha gjërat u bënë me anë të tij, dhe pa atë nuk u bë asnjë nga ato që u bënë. Në atë ishte jeta...’ (1)

“Perëndia krijoi botën nëpërmjet Fjalës së tij, apo jo?”

“Po, kjo është e vërtetë. Perëndia tha: “Bëhu!” Dhe ajo u bë!” (Kun fa yakun),” u përgjigj Ahmeti.

“Kështu Perëndia krijoi botën nëpërmjet Fjalës së tij,”

tha Hamdiu. “Dhe kjo Fjalë që buroi nga Perëndia, ishte një pjesë e Perëndisë dhe ishte e mbushur me fuqinë krijuese të Perëndisë dhe me të gjitha tiparet e tij. Kishte jetë në Fjalën e Perëndisë dhe kudo që Fjala bëhej prezente, jeta krijohej në të gjitha format e ndryshme të saj.”

“Po, unë bie dakort me këtë gjë, por çfarë do të thotë saktësisht shprehja ‘Dhe Fjala ishte Perëndi’?” pyeti Ahmeti.

“Nëse unë do të dëshmoja në një gjykatë, ti nuk do të ishe në gjendje të më ndaje mua nga fjalët e mia,” tha Hamdiu. “Fjalët e mia do të më përfaqësonin mua dhe do të ishin një pjesë e imja. Kur ne ulemi këtu dhe flasim, fjalët tona janë një pjesë e jona, kështu që ne jemi të përfaqësuar me fjalët tona. Kur Perëndia krijoi universin, Fjala që ai foli ishte një me të. Ne nuk mund t’ a ndajmë Perëndinë nga Fjala e tij. Kjo Fjalë e përjetshme e Perëndisë, e cila është një me të dhe përmban të gjitha tiparet e tij, u zbulua në Isain, birin e Merjemes, siç është shkruar:

‘Dhe Fjala u bë mish dhe banoi ndër ne; dhe ne sositëm lavdinë e tij, si lavdia e të vetëmlindurit prej Atit, plot hir e të vërtetë.’ (2)

“Çdo gjë që Perëndia ka thënë për veten e tij, të gjitha atributet e tij, ishin zbuluar në Mesihun. Zoti është i shenjtë. Kur njerëzit panë se sa i pastër ishte Mesihu, ata panë shenjtërinë e Perëndisë në të. Perëndia është dashuri. Kur ata panë se si Mesihu i deshi njerëzit, ata panë dashurinë e Perëndisë në të. Perëndia mund të bëjë gjithçka. Ai është i gjithëpushtetshëm. Kur njerëzit panë se si Mesihu eci mbi ujë, i foli stuhisë, bëri që era dhe dallgët të qetësoheshin, shumoi bukë, shëroi të verbërit dhe ngriti të vdekurit, ata

panë fuqinë dhe lavdinë e Perëndisë të shfaqur në të.”

“Por si ka mundësi që Perëndia, që është kudogjendur, të jetë i limitizuar në një qenie njerëzore?” ngulmonte Ahmeti.

“A e harroi Perëndia universin kur ai ishte në Mesihun?”

“Ahmet,” tha Hamdiu, “Supozojmë që ne jemi jashtë në një oqean të pafund dhe zhydim një gotë në të duke e mbushur me ujë. Nëse ne do të analizonim ujin, do të shihnim që ai do të ishte egzaktesisht i njëjtë me ujin e oqeanit. Është e njëjta gjë me Mesihun. Perëndia i përjetshëm dhe madhështor është i kudondodhur. Në të njëjtën kohë, ai e zbuloi veten e tij në Mesihun me të njëjtat tipare dhe fuqi. Por Perëndia nuk ishte i kufizuar për shkak se ai e shfaqti veten e tij në Mesihun. Ai është përsëri i pafund.”

“Por Perëndia nuk mund ta shfaqë veten e tij në një person,” tha Ahmeti.

“Si mund ta kufizojmë ne Perëndinë?” pyeti Hamdiu.

“Si mund të themi ne që i Plotfuqishmi nuk mundet? A s’mund të bëjë ai gjithçka?”

“Mirë, po, ai mund të bëjë gjithçka,” u përgjigj Ahmeti, “Por unë nuk mund ta besoj që ai e ka shfaqur veten e tij në një qenie njerëzore.”

“Është mirë që ne biem dakort që kjo mund të parashtrij një problem për ne, por jo për Perëndinë i cili mund të bëjë çdo gjë që ai do të bëjë,” tha Hamdiu. “Nëse ti akoma nuk e di historinë, çfarë do të thoshe ti nëse dikush do të të tregonte, që Perëndia e ka shfaqur veten e tij në një ferrishte që digjej dhe i ka folur Musait nga ajo ferrishte?”

Ahmeti mendoi për pak çaste dhe qeshi me veten e tij kur kuptoi që nuk mund të ishte më e vështirë për Perëndinë, ta shfaqte veten e tij në një qenie njerëzore, se sa në një ferrishte.

Hamdiu vazhdoi: “Ahmet, mendo për një moment, kush është ai person që aktualisht quhet ‘Fjala e Perëndisë’ dhe ‘Shpirti i Perëndisë’ (*Kalimat Allah dhe Ruh Allah*)? Madje Shpirti i Perëndisë është një me Perëndinë. Ne e dimë që Shpirti i Perëndisë mbuloi Virgjëreshën Merjeme dhe atëherë ajo mbeti shtatzënë dhe lindi Mesihun, ashtu siç i tregoi edhe engjëlli Xhebrail:

‘Fryma e Shenjtë do të vijë mbi ty dhe pushteti i Shumë të Lartit do të të mbulojë me hijen e vet; prandaj i shenjtë që do të lindë prej teje do të quhet Bir i Perëndisë.’ (3)

“Pyetja është se kush ishte ai që erdhi në botë në këtë mënyrë. Ahmet, nëse ti do të ishe një doktor në kohën e Mesihut dhe të ishte detyra jote të shkruaje çertifikatën e tij të lindjes, çfarë do të kishe shkruar? Si quhej ai?

“Le të supozojmë që do të kisha shkruar ‘Isai, biri i Merjemes’,”tha Ahmeti.

“Po emri i nënës së tij?”

“Mirë, ajo do të ishte ‘E virgjëra Merjeme’,” tha Ahmeti.

“Dhe atëherë ne vijmë tek emri i babait të tij,” tha Hamdiu me një buzëqeshje.

“Ai nuk kishte një baba,” u përgjigj Ahmeti me një buzëqeshje akoma më të madhe.

“Ne sigurisht do të mund ta linim atë vend bosh, përderisa ai nuk kishte një at tokësor,” tha Hamdiu, “... ose ne do të mund të pyesnim veten, ‘Prej nga vjen ai? Cila është origjina e atij që quhet “Fjala e Perëndisë” dhe “Shpirti i Perëndisë”? Cili është identiteti i atij që erdhi poshtë nga qielli?’ Ai vetë tha:

‘Sepse buka e Perëndisë është ai që zbret nga qielli dhe i jep jetë botës...Unë jam buka e jetës; kush vjen tek unë nuk do të ketë më kurrë uri dhe kush beson në mua, nuk do të ketë më kurrë etje.’ (4)

‘Unë jam buka e gjallë që zbriti nga qielli; nëse një ha nga kjo bukë do të jetojë përjetë; buka që unë do të jap është mishi im, që unë do ta jap për jetën e botës.’ (5)

“Ahmet, ai erdhi në mënyrë që të japë mishin e tij si një sakrificë për të gjithë racën njerëzore. Ai që ha nga buka e zakonshme pranon jetë fizike, por ai që ha nga buka e Perëndisë që ka ardhur poshtë nga qielli, pranon jetë shpirtërore, jetë të përjetshme. Ai që beson në Mesihun dhe merr pjesë në të, pranon një jetë e cila shuan urinë dhe etjen më të thellë të njeriut për Perëndinë. Kjo është ajo çfarë unë vetë kam provuar. Mesihu është një ofertë nga Perëndia për ty Ahmet.”

“Unë nuk jam akoma gati për këtë,” tha Ahmeti qetësisht. “Kam shumë mendime që më vijnë rreth e rrotull në kokën time. Unë e kuptoj tani që e kam keqkuptuar plotësisht mënyrën se si ti beson në Perëndinë. Jam i ngadaltë të filloj të kuptoj se si ti beson në të vetmin Perëndi të vërtetë dhe që ai e shfaqti veten e tij në Mesihun. Ti e di që unë e dua Mesihun me gjithë zemrën time, por unë kam akoma një numër pyetjesh që kanë nevojë për përgjigje. Por ne mund të flasim për to herën tjetër, apo jo Hamdi?”

“Mezi po pres për këtë gjë,” u përgjigj Hamdiu.

“Selamu Alejkum!”

“Alejkum Selam!”

PERËNDIA DHE NJERIU

Kam qenë duke menduar pothuajse ditë e natë rreth diskutimit tonë të fundit,” tha Ahmeti. “Së pari ti thua që Isai, biri i Merjemes, është njeri. Pastaj thua që Perëndia e shfaqti veten e tij në të. Unë dua të di se kush është ai në të vërtetë. A nuk është e vërtetë që ti nxore që Mesihu të jetë biri i Perëndisë, kur ai nuk është asgjë më tepër se biri i Merjemes?”

“Ahmet,” filloi Hamdiu, “Përgjigja e asaj pyetjeje është çelësi i jetës së përjetshme me Perëndinë, këtu, tani dhe në përjetësi. Do të ishte ‘idhujtari’ të vendosnim dikë në të njëjtin nivel me Perëndinë dhe të nxirrnim që një njeri është Perëndi. Por Bibla na mëson që Perëndia e shfaqti veten e tij në një njeri dhe jo anasjelltas. Ne të dy biem dakort që Mesihu u lind si një njeri. Në përputhje me profetët, ai është biri i Ibrahimit, biri i Dautit dhe biri i Merjemes. Por në profecitë e ndryshme që u dhanë shumë kohë përpara lindjes së Mesihut, Perëndia na mëson që ai do të vinte tek ne në Mesihun.”

“A do të thuash që apostujt dhe profetët përpara Mesihut, tashmë kishin folur për vetë Perëndinë të shfaqur në të?” pyeti Ahmeti i çuditur.

“Tema kryesore e Biblës është Mesihu, kështu që ne nuk duhet të çuditemi që Perëndia tashmë e kishte zbuluar të vërtetën për Mesihun nëpërmjet profetëve,” tha Hamdiu.

“Më trego për këtë,” kërkoi Ahmeti, “Jam shumë i interesuar.”

Hamdiu mendoi për pak dhe tha: “Kur Perëndia, rreth 700 vjet para Mesihut, ia shfaqti profetit Mikea që Mesihu do të lindte në qytetin e Bethlehemit, ai gjithashtu zbuloi që ai egzistonte kohë më përpara se ai të linde:

‘Por ti, o Betlem Efratah, megjithëse je i vogël mes mijërave të Judës, nga ti do të dalë për mua ai që do të jetë sundues në Izrael, origjinat e të cilit janë nga kohërat e lashta, nga ditët e përjetësisë.’ (1)

“Mesihu, me të vërtetë lindi në qytetin e Bethlehemit, ashtu siç është shkruar në Inxhil:

‘Tani edhe Jozefi doli nga qyteti i Nazaretit të Galilesë, për të shkuar në Jude, në qytetin e Davidit, që quhet Bethlehem, sepse ai ishte i shtëpisë dhe i familjes së Davidit, për t’u regjistruar bashkë me Marinë, gruan e vet, me të cilën ishte martuar dhe që ishte shtatzënë. Kështu, ndërsa ishin atje, asaj i erdhi koha të lindë. Dhe ajo lindi djalin e saj parëlindur.’ (2)

“Pyetja është se kush është ai i cili egzistonte kohë më përpara se të lindte në këtë botë. Ne shohim çfarë ai vetë tha në një bashkëbisedim me disa Judenj irritues në Jeruzalem (*Al-Quds*):

‘ “Abrahami, ati juaj, ngazëllohej në shpresën që të shihte ditën time; e pa dhe u gëzua.” Judenjtë pra i thanë: “Ti ende nuk je pesëdhjetë vjeç dhe paske parë Abrahamin?” Jezusi u tha atyre: “Në të vërtetë, në të vërtetë unë po ju them: para se të kishte lindur Abrahami, unë jam!” ’ (3)

“Ne e dimë që Ibrahim i jetoi rreth 2000 vjet përpara Mesihut.”

“Kështu, Mesihu vetë e deklaroi që ai egzistonte përpara

se të lindte,” tha Ahmeti. “Por në cilin nga profetët thuhet që Perëndia do ta zbulonte veten e tij në Mesihun?”

“Kjo është shkruar në shumë vende,” tha Hamdiu. “Profeti Isaia flet për dikë që do të vinte nga një zonë e vogël ku Isai, biri i Merjemes u rrit. Ai do të krijonte një mbretëri të përjetshme e cila do të karakterizohej nga paqja e Perëndisë. Ai vetë, i cili do të ishte gjithashtu një bir i Dautit, do të mbretëronte përgjithmon në këtë mbretëri. Profeti përshkruan karakteristikat e Mesihut me emrat e ndryshëm që ai i ka dhënë:

‘Sepse na ka lindur një fëmijë, një djalë na është dhënë. Mbi supet e tij do të mbështetet perandoria dhe do të quhet Këshilltar i admirueshëm, Perëndi i fuqishëm, Atë i përjetshëm, Princ i paqes. Nuk do të ketë të sosur rritja e perandorisë së tij dhe paqja mbi fronin e Davidit dhe në mbretërinë e tij, për ta vendosur pa u tundur dhe për ta përforcuar me anë të mençurisë dhe të drejtësisë, tani dhe përjetë.’ (4)

“Ne e dimë që emrat që Perëndia ia jep dikujt përshkruajnë karakteristikat e atij personi. Kështu Ahmet, kush është ai person të cilit i janë dhënë emrat ‘Këshilltar i Admirueshëm’, ‘Perëndi i Fuqishëm’, ‘Atë i Përjetshëm’ dhe ‘Princ i Paqes’?”

“Kjo tablo e Mesihut që profetët përshkruan përpara se ai të lindte po fillon të marrë formë për mua,” tha Ahmeti, “Por a thuhet me të vërtetë që Perëndia do të vinte në botën që ai vetë krijoi?”

Jahja bir i Zekerijait“(Gjon Pagëzori) jetoi në të njëjtën kohë me Mesihun,” tha Hamdiu. “Ai ishte dërguar nga Perëndia

të përgatiste rrugën për Mesihun, që njerëzit të pendoheshin dhe të besonin në Të. Kur Jahjai u pyet se kush ishte ai vetë dhe përse Perëndia e kishte dërguar, ai u përgjigj me një citim nga profeti Isaia, kapitulli 40, në të cilin është shkruar:

‘Zëri i dikujt që bërtet në shkretëtirë: “Shtroni udhën e Zotit, hapni në shkretëtirë një rrugë për Perëndinë tonë. Çdo luginë të jetë e mbushur, çdo mal dhe kodër të jenë sheshuar; vendet dredha-dredha të drejtuar dhe vendet e vështira të sheshuar. Atëherë lavdia e Zotit do të zbulohet dhe çdo qenie do ta shohë, sepse goja e Zotit ka folur.’ (5)

“Kjo pamje nga profeti Isaia portretizon vizitën e një mbreti të madh. Njerëzve po iu kërkohet të ndërtonin për të një rrugë të re dhe të drejtë nëpër shkretëtirë. Po kush është ky mbret Ahmet?”

“Mirë, sipas profetëve ai është Zoti, Perëndia ynë,” tha Ahmeti qetësisht.

Pamja bëhet akoma më e qartë kur ne lexojmë më tej në të njëjtin pasazh,” vazhdoi Hamdiu. “Aty shkruhet:

‘O Sion, ti që sjell lajmin e mirë, ngjitu mbi një mal të lartë! O Jeruzalem, ti që sjell lajmin e mirë, ngrije zërin me forcë! Ngrije zërin, mos ki frikë! Thuaju qyteteve të Judës: “Ky është Perëndia juaj!” Ja, Perëndia, Zoti, vjen i fuqishëm dhe krahu i tij sundon për të. Ja, e ka shpërblimin me vete, dhe shpërblimi i tij e pararend.

Ai do të kullosë kopenë e tij si një bari, do t’i mbledhë qengjat me krahun e tij dhe do t’i mbajë në

**gji të tij, dhe do të udhëheqë me ëmbëlsi dhe kujdes
delet që kanë të vegjëlit e tyre.’ (6)**

“Mesihu erdhi me të vërtetë si një bari për të gjithë besimtarët. Ai vetë tha:

**‘Unë jam bari i mirë; bari i mirë jep jetën e vet
për delet.’ (7)**

“Ahmet, kush është ai që sipas profetit do të vijë si një bari?”

“Më duhet ta pranoj që është e qartë të jetë vetë Zoti Perëndi,” u përgjigj Ahmeti tashmë goxha i tronditur nga fjalët e profetit.

Hamdiu vazhdoi: “Ashtu siç e kupton edhe ti Ahmet, të gjitha këto profeci në lidhje me Mesihun u përmbushën në Isain, birin e Merjemes. Përpara se Mesihu të lindte, engjëlli Xhibril erdhi tek Zekerijai, babai i ardhshëm i Jahjait. Engjëlli i shpjegoi Zekerijait që ai do të kishte një bir dhe i tregoi atij se çfarë detyre speciale do të kishte ai. Engjëlli Xhibril tha:

**‘...Ai do të jetë i përplotë me Frymën e Shenjtë që
në barkun e s’ëmës. Dhe do t’i kthejë shumë prej bijve
të Izraelit te Zoti, Perëndia i tyre. Dhe do të shkojë
përpara tij në frymë dhe pushtet të Elias, për t’i kthyer
zemrat e prindërve te fëmijët dhe rebelët në urtinë
e të drejtëve, për t’ia bërë gati Zotit një popull të
përgatitur mirë.’ (8)**

“Kush është ai që sipas Inxhilit, Jahjai bir i Zekerijait do

t'i shkonte përpara Ahmet?”

“Zoti, Perëndia i tyre,” u përgjigj Ahmeti.

“Kur Jahjai bir i Zekerijait ishte akoma i porsalindur,” vazhdoi Hamdiu, “Zekerijai profetizoi mbi të, mbi birin e tij të porsalindur:

‘Dhe ti, o fëmijë i vogël, do të quhesh profet nga Shumë i Larti, sepse ti do të shkosh përpara fytyrës së Zotit për të përgatitur udhët e tij, për t’i dhënë popullit të tij njohjen e shpëtimit, në faljen e mëkateve të tyre; për hir të thellësisë së mëshirës së Perëndisë sonë, për të cilën agimi nga lart na ka vizituar.’ (9)

“A e shikon Ahmet, që Jahjai bir i Zekerijait, sipas fjalëve të profetit Isaia, engjëllit Xhibril dhe të babait të tij Zekerijai, kishte për të ardhur përpara Zotit dhe se i vetmi që duhej të vinte më pas ishte vetë Perëndia.”

“Po, unë mund ta shoh këtë dhe mund të supozoj që e gjithë kjo u konfirmua kur Mesihu erdhi në tokë,” tha Ahmeti seriozisht.

“Po saktësisht,” tha Hamdiu. “Kur Virgjëresha Merjeme lindi Mesihun në Bethlehem, në qytetin e Dautit, engjëlli i Zotit iu shfaq disa barinjve jashtë qytetit dhe iu tha atyre:

‘Mos druani, sepse unë po ju lajmëroj një gëzim të madh për të gjithë popullin; sepse sot në qytetin e Davidit lindi për ju një Shpëtimtar, që është Krishti, Zoti.’ (10)

“Fakti që Mesihu është vetë Zoti është konfirmuar shpesh herë në Inxhil. Ai vetë tha:

'Unë dhe Ati jemi një.' (11)

“Unë kam pasur një dashuri dhe respekt të madh për Isain, birin e Merjemes” tha Ahmeti, “Por tani për herë të parë, mendoj se mund të shoh të gjithë pamjen se kush është Mesihu në të vërtetë dhe pse lindi ai në botë. Të jam me të vërtetë mirënjohës Hamdi që shpenzove kohë dhe u përpoqe të ma shpjegoje këtë.”

“Ahmet,” tha Hamdiu seriozisht, “Nëpërmjet besimit në Mesihun, Perëndia ofron falje për gjithçka dhe jetë të përjetshme. Vetë Mesihu, i cili e mposhti vdekjen dhe ngriti të vdekurit thotë:

‘Unë jam ringjallja dhe jeta; ai që beson në mua, edhe sikur të duhej të vdesë do të jetojë. Dhe ai që jeton e beson në mua, nuk do të vdesë kurrë përjetë.’

(12)

“Ahmet, a ke dëshirë ta pranosh dhuratën e Perëndisë për ty, nëpërmjet besimit në Mesihun.

“Po, ndihem tamam sikur ai është duke qëndruar dhe trokitur në derën time tani,” tha Ahmeti me lot në sytë e tij. “Si mund ta pranosh dhuratën e Perëndisë?”

“Nuk është e vështirë,” tha Hamdiu. “Lutju Perëndisë me fjalët e tua. Rrëfe gjithçka. Sido që të jetë Zoti e di gjithçka tonën. Prano falje nëpërmjet sakrificës së Mesihut për ty. Lutu që Perëndia të vijë me Frymën e tij në jetën tënde dhe të të japë forcë për të ndjekur Mesihun si dishepulli i tij. Bëje këtë lutje në emër të Mesihut. Ai me anë të sakrificës së tij, është ndërmjetësi ndërmjet teje dhe Perëndisë At. Kur ti e pranosh Mesihun në këtë mënyrë, me anë të besimit,

si dhurata e Perëndisë për ty, një mrekulli ndodh në jetën tënde. Bibla thotë që ti je i rilindur. Ti pranon një jetë të re nga Perëndia dhe hyn në një marrëdhënie të re dhe personale me Të nëpërmjet Mesihut. Kështu Perëndia bëhet Ati yt dhe ti fëmija i tij, siç është shkruar në Inxhil në lidhje me të gjithë ata që pranuan Mesihun:

‘Por të gjithë atyre që e pranuan, ai u dha pushtetin të bëhen bij të Perëndisë, atyre që besojnë në emrin e tij’ (13)

Kur ata u lutën së bashku dhe falenderuan Perëndinë, Hamdiu me një buzëqeshje të madhe tha: “Mirëse erdhe në familje! Tani nëpërmjet Mesihut, ne jemi vëllezër në familjen e madhe të Perëndisë.”

“Nuk gjej fjalë si të të falenderoj,” tha Ahmeti plot gëzim.

“Falendero Perëndinë dhe bëje këtë çdo ditë,” iu përgjigj Hamdiu. “Kërko shoqëri me ata që ndjekin Mesihun në të njëjtën mënyrë si ty. Tani ti mund të lutesh në vërtetsi me lutjen që Mesihu iu mësoi dishepujve të tij:

‘Ati ynë që je në qiej, u shenjtëroftë emri yt. Ardhtë mbretëria jote. U bëftë vullneti yt në tokë si në qiell. Bukën tonë të përditshme na e jep sot. Dhe na i fal fajet tona, ashtu siç ua falim ne fajtorëve tanë. Dhe mos lejo të biem në tundim, por na çliro nga i ligu, sepse jotja është mbretëria dhe fuqia dhe lavdia përjetë. Amen.’ (14)

SHTOJCË

Citimet Biblike janë marrë
nga “DIODATI I RI”

QENGJI I PERËNDISË

1. Romakëve 6:23
2. Gjoni 1:29
3. Zbulesa 3:20

SAKRIFICA E PERËNDISË

1. 1 Timoteut 2:5-6
2. Hebrenjve 9:22
3. Isaia 53:4-7
4. Psalmet 22:14-18
5. Marku 10:45

MËKATI

1. Zanafilla 2:16-17
2. Romakëve 5:12
3. Zanafilla 3:15

BIRI I IBRAHIMIT

1. Zanafilla 12:1-3
2. Zanafilla 17:19-21
3. Zanafilla 28:13-14
4. Isaia 11:1,2,4,10

PERËNDIA ËSHTË NJË

1. Gjoni 1:1-4
2. Gjoni 1:14
3. Lluka 1:35
4. Gjoni 6:33,35
5. Gjoni 6:51

PERËNDIA DHE NJERIU

1. Mikea 5:2
2. Lluka 2:4-7
3. Gjoni 8:56-58
4. Isaia 9:5-6
5. Isaia 40:3-5
6. Isaia 40:9-11
7. Gjoni 10:11
8. Lluka 1:15-17
9. Lluka 1:76-78
10. Lluka 2:10-11
11. Gjoni 10:30
12. Gjoni 11:25-26
13. Gjoni 1:12
14. Mateu 6:9-13